

SÉTA

Dsidának, felejtés helyett

Lásd, sétálnék én is, Tinti-kutyámmal: a verssel,
tájékoztatnám az időt, hogy mennyire jól van,
megmosolyognám, hogyha a felhőn jár-kelel az angyal.

Csakhogy a fények égi kutyái rám acsarognak,
sárkányok közt jár, aki sárból jött a világra,
néz és mégsem látja a Holdban csónakos énjét.

Míg körülötte a csókos ütközetek viharoznak,
rontott Thor-kalapácsként térnek vissza a percek,
és mindaz, ami elhagyatott: most benne remeg meg.

Kóborló falevélnék látja magát, meg a sorsát,
újra meg újra legyűri lassúdad szomorúság.
Csakhogy – mit lát? Színház épül. Díszlet a szó és

(még takarásban) várnak a tiszták, égi színészek.
Nézd: a tekintet mélyén ettől ég az enyészet,
vagy csak az ősi november dermesztő hidegétől...

Vannak mégis séták, szívemben tavasz illeg,
hogyha begyorsítunk: elrejtjük vén sebeinket.
Túl a kerített, képekké merevült riadalmon,

vár még ránk az a régi, lezárt szemű daimón.
Nyílnak a nyílvevesszők és fellángolnak az órák,
hullámvészében végre a száraz, túli csatornák.

Ennyit akartunk. Most már megvan. Tűnjön örökre.
Vagy csak sétálgasson: mint bennünk a felejtés.